

KENEN AVULLA – OMAN ITSEMMEKÖ?

Pekka Ervastian esitelmä 23.2.1930

Uudessa Testamentissa sanotaan: „Te olette kalliisti ostetut, älkää sentähden olko ihmisten orjia.“ Nämä sanat „te olette kalliisti ostetut“ viittaavat hyvinkin suuriin meidän inhimillisen kehityshistoriamme salaisuuksiin. Ja mahdollista on, että ne tarkoittavat asian kaikkia kolmea puolta, sillä tämä „lunastus“ eli „kalliisti ostaminen“ on suhteessa kolmeen taivaalliseen sotaan, joista me olemme puhuneet ja yhä vielä olemme puhumassa. Ja jos eivät nuo sanat suorastaan tarkoittaisi kahta ensimmäistä taivaallista sotaa, niin ainakin ne tarkoittavat silloin kolmatta, sitä, jonka Jeesus Kristus pani alulle, niinkuin tiedämme. Mutta tarkoitti Uusi Testamentti noissa sanoissaan ainoastaan viimeistä tai kaikkia kolmea, on vähäpätöisempi asia, mutta tuo sana „te olette kalliisti ostetut“ on joka tapauksessa ihmeellisen kaunis ja sattuva kuvaus juuri näistä kaikista sodista ja niiden saavutuksista.

Näistä sodista puhuimme viime kerralla, kuten edellisilläkin ja lopuksi viitattiin siihen, että jotta paremmin ymmärtäisimme varsinkin juuri kolmatta taivaallista sotaa, on meidän hyvä tarkastaa tätä asiaa ja näitä taivaallisia sotia vielä kahdelta kannalta, jotka mainitsimme jo viime kerralla. Viime kerralla tarkastimme niitä erikoisesti pahan probleemin kannalta ja kuoleman ja kuoleman voittamisen kannalta, mutta tämä sama kysymys kuoleman voittamisesta vie meidät itsestään sitten seuraavaan kysymykseen eli seuraavaan näkökantaan, jolta tahdomme tarkastaa näitä sotia, nim. siihen näkökantaan, jonka sanotaan olevan yhteydessä karmallisen atomin kanssa ja siihen näkökantaan, joka on yhteydessä sen kysymyksen kanssa, joka koskee Jeesuksen Kristuksen jumaluutta, jumaluuskysymystä.

Tahtoisimme siis nyt tällä kertaa kääntää huomiomme ensin tähän atomikysymykseen, mitä me tarkoitamme tällä

karmallisella atomilla taikka, niinkuin myöskin olen joskus sanonut, tällä lahjaksi saadulla atomilla. Ja sitä taas ymmärtääksemme täytyy meidän lyhyesti kiinnittää huomiomme ihmishengen eli ihmisen olemuksen kysymykseen, mitä ihminen oikein on olemukseltaan. Kaikki tiedämme, että koko vanha teosofinen viisaus, joka tulee ilmi maailman kaikissa uskonnoissa ja todellisissa filosofioissa, on siinä, että ihminen olemukseltaan on jumaluuden lapsi, jumalanpoika, jumalallinen, syntynyt Jumalasta, syntynyt elämisen suuresta salaisuudesta. Ihminen on olemukseltaan henki ja henkenä hän on Jumala. Ihminen ei ole ainekasa, ei atomiröykkiö, ei ruumis, joka elää ja kuolee ja on silloin haihtunut olemattomiin. Ihminen ei ole muoto, ihminen on henki. Tämä on todellinen spiritualismi ja se on kaiken materialismin vastakohta. Sentähden teosofinen liike on alusta lähtien asettunut taisteluun materialismia vastaan. Ja me tiedämme, että meidän aikanamme ei ole enää viimeisten tieteellisten saavutusten mukaista asettua materialismin kannalle elämän suurten kysymysten suhteen, vaan suurimmat tiedemiehemme ja ajattelijamme tunnustavat, että henki on jotakin itsessään olevaista, ei ainoastaan materian tuloksena, vaan jotakin, joka on itsessään olevaista. Henki eli tajunta on olemassaolon toinen puoli ja juuri se, joka on meille kaikista läheisin ja tutuin puoli, koska olemme tajuisia olentoja, emmekä mistään tietäisi, elleimme olisi tajuisia. Henki, tajunta on spiritualistiselta kannalta jotain olevaista, yhtä ikuinen ja vanha kuin aine. Spiritualismi ei suinkaan kiellä aineen todellisuutta, ei asetu niin jyrkälle kannalle, että sanoisi, ettei ainetta ole olemassa. Se sanoo, että ainetta ei ole olemassa enemmän kuin henkeäkään, sillä ainoastaan Jumala, jumalallinen elämä, on kaiken takana, josta me mitään varsinaisesti tiedämme. Me emme tiedä mistään muusta, kuin tämän jumalallisen elämän ilmenemisestä ja että siinä on kaksi puolta, henki ja aine. Ne me tunnemme, ja me asetumme naurettavalle kannalle, jos kiellämme toisen tai toisen. Spiritualismi opettaa meitä

ymmärtämään ainetta. Aine ei ole ainoastaan se, minkä me muotoina ymmärrämme, aine ei ole kokoomus fyysillisiä atoomeja. Kun me katselemme tätä näkyväistä maailmaa, sanomme, että se on rakennettu atomeista. Mutta mitä nämä atomit ovat? Meidän tieteelliset ajattelijamme sanovat, ettei voi ratkaista atomin salaisuutta, sillä kun he menevät kyllin kauas atomitutkimuksissa, he huomaavat, että atomi on ehkä vain piste, vain ajateltu piste, voimapyörre, mistä lie tullut, semmoinen, joka saa aikaan fyysillisesti havaittavia atoomeja. Atomi on itsessään salaisuus, se on voima, ja siinä voi olla järkeä, ajatusta, niinkuin vanha viisaus sanoo, mitä tahansa lopulta. Ja aikain viisaus on aina tahtonut sanoa: tämä atomi eli paremmin sanoen tämä aine on Jumalan taikavoima, yhdentekevää, miten tahdomme sitä kuvailla, kaikki kuvaukset ovat sanoja, me emme pääse salaisuuden perille, mutta meidän järkeämme ehkä jonkun verran valaisee, kun ajattelemme, että itse Jumalan, itse elämän sisällä piilee salainen voima, jonka avulla elämä voi ilmetä, salainen mahdollisuus ilmetä. Ilmeneminen on välittömästi riippuvainen siitä, että tuo rajaton, ääretön elämä voi rajoittua. Spiritualisteina me tahdomme mieluummin käsittää tätä rajatonta elämää tajunnaksi, että se on tajunta, aivan rajaton ja ääretön ja että tuossa tajunnassa syntyy rajoitusta, ja se rajoitus on aineen salaisuudesta riippuvainen. Mutta älkäämme unohtako, ettemme tiedä mitään semmoisesta tajunnasta, joka on aivan ääretön, jolla ei siis ole mitään kohdetta. Se tajunta on meille tajuttomuutta, sentähden me emme tahdo määritellä itse absoluuttista elämää. Me tiedämme, että kun siinä syntyy rajoitusta, joka perustuu aineen taikavoimaan, silloin tuossa ilmennyksessä, oli se ilmenemisessään kuinka suuri tahansa matemaattisesti, siinä ilmenee tajunta ja se tajunta on rajoittunut, se voi tajuta jotain, tajuta itseään. Mutta äärettömyys, jolla ei ole mitään rajoja, se ei myöskään voi tajuta mitään, se on itse tajunta vain, tajuttomuus. Ilmennyksessä ainoastaan on tajuntaa ja ilmennyksessä itsessään on rajoitusta ja muotoa. Tämä on vanha filosofinen, esoterinen

näkökanta. Ja aineen perijuuri, sisäinen olemus on tämä jumaluudessa piilevä kyky rajoittua eli kyky rajoittamaan, jonka avulla tajunta ilmenee.

Tämä on filosofinen tausta, tämä on kaiken olemassaolon syvin filosofinen salaisuus, mutta eihän se vielä selitä käytännöllisesti paljoo, ei meidän ilmennyttä kosmostamme. Sentähden meidän täytyy ottaa askel eteenpäin ja tarkastaa tätä ilmenemistä, rajoitusta. Mitä siinä silloin huomaamme? Elämän ensimmäinen rajoittuminen, herääminen ilmennykseen eli rajoitukseen on Isä. Se on, niinkuin sanotaan, ensimmäinen suuri, ilmenemätön Logos. Ja vasta sitten tässä ensimmäisessä ilmenemättömässä Logoksessa eli Isässä tapahtuu itse ilmennys, ja ilmennyksen syvin metafysiillinen realiteetti on siinä, että Isä yhtämittaa ajattomuudessa, ikuisuudessa synnyttää, sillä tämä Isä, niinkuin myös sanotaan kaikissa vanhoissa uskonnoissakin ja kaikessa esoterisessa filosofiassa, on rakkaus, rakkauden olemus. Ja rakkaus on siinä, että se rakastaa. Me emme voi käsittää rakkautta, joka ei olisi toimintaa eli rakastavaa rakkautta. Semmoinen rakkaus ei ole mitään, joka ei mitään rakasta. Siis rakkauden olemus vaatii jotain, jota se voi rakastaa. Tämä Isän rakkaus on siinä, että se, niinkuin esim. vanhassa indialaisessa filosofiassa sanotaan, moninaistuu, se jakautuu, jakaa itsensä. Silloin se rakastaa kaikkea sitä jakautumista eli niitä jakautumisesta syntyneitä. Näitä yksilöitä, joita syntyy aina Isästä, nimitetään milloin monadeiksi milloin jumalanpojiksi. Tajunnan kannalta nämä silloin ovat tajuntayksilöitä, yhtä täydellisiä kuin Isä. Mutta rakkaus ei ole vain siinä, että se synnyttää ja rakastaa, rakkauden oma olemus on myöskin jossakin äärettömässä autuudessa, ja tämä ääretön autuus on mahdollinen ainoastaan sillä tavalla, että nuo yksiöt, joita rakkaus rakastaa, vastaavat rakkauteen, että ovat autuaita siitä rakkaudesta, että voivat myöskin rakastaa. Ja näiden monadien eli jumanpoikien rakkaus Isää kohtaan on, jos se jotain on tuossa syntymisessä, niin se on ainoastaan Isän rakkauden tuntemista,

ehkä jotain tietoa siitä, että Isä rakastaa, mutta heissä, näissä jumalanpojissa, monadeissa, niinkuin Leibniz sanoo, ei ole mitään itsetietoista kykyä rakastaa, todellista kykyä rakastaa, sillä rakkauden kyky perustuu siihen, että yksiöllä on itsetietoisuutta, että yksiö on yksilöllinen olento, joka voi rakastaa. Mistä nämä monadit, jumalanpojat, samassa kuin syntyvät, saavat yksilöllisen itsen eli minuuden, tajuntaolemuksen, joka voisi rakastaa? Sitä ne eivät silloin vielä saavuta, sitähan niillä ei luonnostaan voi olla. Kaikki rakkaus perustuu jonkinlaiseen vapauteen, todellinen rakkaus perustuu siihen, että me olemme vapaita olentoja, ja me tiedämme inhimillisestä kokemuksestamme, ettei se ole mitään rakkautta, jos sokea luonnonvoima, sukupuolinen luonnonvoima lumooa meidät ja vetää meitä yhteen toisen ihmisen kanssa. Se on ainoastaan luonnonvoima. Rakkaus on jotain, joka sitten monien kokemusten perästä syntyy, jos tuo luonnonvoima osui oikeaan tai jos me ymmärrämme luonnonvoiman tarkoittamaa läksyä. Rakkaus voi syntyä sillä tavalla, että toinen näistä olennoista tulee äidiksi ja synnyttää lapsen: silloin syntyy rakkaus molemmissa tuota lasta kohtaan, joka ei voi vielä mitään antaa, joka on vanhemmilleen salaperäisellä tavalla iloksi, mutta ei itsetietoisesti osaa niitä rakastaa. Kuitenkin vanhemmat tuntevat sanomatonta rakkautta, sääliä, pienokaista kohtaan, he eivät voisi sitä hyljätä. Muutamissa uskonnoissa on niin tehty, mutta se ei ole ollut omiansa kasvattamaan inhimillisiä tunteita. Pieniä tyttölapsia on pantu kuolemaan ulos pellolle, koska on tahdottu poikalapsia, mutta se on semmoista, jolle meidän täytyy sulkea silmämme. Lapsen tulo maailmaan on niin ihana mystério, että se opettaa vanhempia rakastamaan. Se on rakkauden ensimmäinen koulu, tai oikeastaan rakkauden ensimmäiseen kouluun kuuluu se, että nainen tulee avuttomaksi, mies hoivaa häntä, katselee myötätunnolla äidiksi tulevaa naista ja oppii siten kieltäytymään ja rakastamaan. Sitten lapsi senjälkeen opettaa rakastamaan. Sitten, kun kaikki lumous häviää, kauneus häviää,

heidät riisutaan alastomiksi, silloin jää ystävä, toveri, siis se, jota voi rakastaa. Ja rakkaus herää ja kasvaa. Jollei ole lasta ollut, voi olla, että nämä ihmiset ovat jo vähän kehittyneempiä, ehk'eivät tarvitse lasta, ehkä he voivat oppia rakkauden läksyn ilman lasta. Joka tapauksessa oikeassa avioliitossa kaksi ihmistä oppii rakastamaan toisiaan, he eivät ole sokean luonnonvoiman pauloissa, he oppivat pitämään toisiaan arvossa, luottamaan toisiinsa. Ja mikä on sen ihanampaa kuin tämä rakkauden voittokulku, tämä rakkauden syntyminen kahden ihmisen sydämessä. Rakkauden kyky, mahdollisuus rakastaa, piilee joka ihmisessä, mutta vasta kokemusten koulussa ihminen todella oppii rakastamaan. Rakkaus on siis elämän moninaisten vaiheiden tulos.

Nyt me myöskin ymmärrämme, kuinka on noiden monadien, noiden neitseellisten henkien, jumalanpoikien laita, jotka syntyvät Isän helmasta. Isä rakastaa heitä. He eivät vielä osaa rakastaa Isää, he ottavat vastaan Isän rakkauden, niinkuin pienet lapset vanhempiansa, varsinkin äidin rakkauden, mutta he eivät osaa vastata Isän rakkauteen, eivätkä osaa toisiaan rakastaa. Sentähden elämän koulu, kosmoksen suuri ilmennys, maailmankaikkeuden ilmennys, luominen, on siinä, että nämä jumalanpojat, monadit, oppivat rakastamaan. Ja se ei ole mikään pieni läksy, mikään lyhyt saavutus, vaan miljoonien vuosien, sillä me ihmiset, jotka nyt otamme ensimmäisiä askeleita rakkauden, vapaan rakkauden, oppimisessa, me olemme jo läpikäyneet satumaisia kehityskausia tullaksemme tähän kohtaan. Ja me olemme nyt vasta oppimassa rakkauden läksyä, sillä rakkauden täytyy olla vapaa ja tietoinen, ihmisen täytyy itse tuntea ja tietää rakastavansa. Sitä varten on siis koko tämän luomisen suuri näytelmä. Se on kokemuskoulua noille neitseellisille hengille. Ja minkälainen on tämä olemisen koulu, olemisen suuri seikkailu? Onko se umpimähkäinen, onko se ilman ohjelmaa, ilman piirustuksia, vai onko se hyvin järjestetty, edeltäkäsinkin hyvin mitattu ja piirretty? Se on hyvin järjestetty, sen

myöskin kaikkien viisaiden kokemus todistaa, kaikki vanha tieto sen todistaa ja sen jokainen meistä voi oppia kokemaan ja näkemään. Tämä kosmos on hyvin järjestetty, meidän kehityshistoriamme on edeltäkäsin viisaasti piirretty. Mikä on annettu meille avuksi, mikä näille monadeille, hengille, jumalanpojille, on annettu niin sanoakseni oppaaksi, turvaksi, sauvaksi vaelluksessa? Se on aineen taika aivan erikoisessa merkityksessä. Kun Isä lähtee ilmennyksen tielle, Hän heti itsessään synnyttää täydellisyyskuvan siitä päämäärästä, joka on saavutettava. Siis, niinkuin meidän on tapana sanoa, täydellisen Jumalan pojan eli ihmisen kuvan. Tämä suuri, täydellinen, taivaallinen ihminen, Jumalan kuva, asuu Isän tajunnassa, se on Isän luoma toinen Logos, Isän synnyttämä poika erikoisessa merkityksessä. Nyt on juuri huomattava: Isä, kuinka sanoisin, tajuntana vierittää itsestään näitä jumalanpoikia, monadeja, mutta samalla Isä itsessään, omassa tajunnassaan, luo kuvan täydellisestä ihmisestä, täydellisestä Jumalan pojasta. Tätä kuvaa nimitämme myöskin kosmilliseksi Kristukseksi. Se ei ole sama, kuin kaikki nämä monadit, jumalanpojat, jotka syntyvät Isästä. Kosmillinen Kristus on synteettinen kuva. Mutta tämä kuva, kosmillinen Kristus, se kyllä sulkee syliinsä monadit. Ja vielä meidän täytyy lisätä eräs asia, kaikista tärkein. Kosmillinen Kristus on se karitsa, joka maailman alusta lähtien on tapettu. Tämä kosmillinen Kristus on itsessään aineellinen ilmennys, koska se on kuva. Tietysti meidän kielemme ja sanamme ovat enemmän tai vähemmän vertauskuvallisia ja ontuvia, emme osaa inhimillisellä kielellä kuvailla jumalallisia asioita. Mutta tämä taivaallisen ihmisen täydellinen kuva, elävä kuva, on aineen salaisuus samalla, koska se on juuri ilmennyksen ensimmäinen muoto. Nuo tajuntayksiöt, jumalanpojat, monadit, eivät ole vielä mitään varsinaisia muotoja, ne ovat kuin pisarat meressä, mutta ovat yhtä meren kanssa, ne ovat kuin säkenet tulesta, mutta yhtä tulen kanssa. Ne eivät ole rajoitetusti muodollisia, ennenkuin ne saavat muodon juuri tältä kosmilliselta Kristukselta.

Nyt tahtoisin lyhyesti kuvata asioita näin: jokainen monadi saa yhden atomin kosmillisen Kristuksen ruumiista, muodosta. Jokainen monadi tulee itse asiassa monadiksi, yksiöksi, sen kautta, että se liittyy yhteen atomiin kosmillisen Kristuksen ruumiissa.

Olen siis koettanut esittää asioita analyttisesti, semmoisiakin asioita, joita kenties ei saisi esittää analyttisesti, koska ne kuuluvat läheisesti yhteen. Kuitenkin olisi minusta väärin sanoa, että nämä monadit, jumalanpojat, yksiöt, ovat sinään atomeja kosmillisen Kristuksen ruumiissa, ne eivät ole sitä, sentähden, että ne ovat myöskin yksisyntyisiä, ainosyntyisiä, monogenes, kuten sanotaan Uudessa Testamentissa, Isästä syntyneitä. Ne ovat pikemmin kosmillisen Kristuksen veljiä, mutta sekään ei ole oikein sanottu. Ne ovat Isästä syntyneitä, mutta samalla ne ovat saaneet kuin atomin kosmillisen Kristuksen ruumiissa. Ja tämä on oikeastaan niin yhtä, että me emme osaa tehdä ulkonaista eroa tässä. Kun katsomme metafyyillisesti todellisuutta, meille ei näy muuta kuin suuri, taivaallinen Jumalan poika, Adam Kadmon, jonka ruumiissa kaikki monadit ovat, jonka ruumis näennäisesti on kokoonpantu äärettömästä määrästä loistavia tähtiä ja jokainen tähti on monadi. Vasta kun tarkemmin tarkastamme monadeja, huomamme, että se on niiden ilmennys, aineellinen puoli, joka on atomina Kristuksen ruumiissa. Itse tajunnan kannalta ne ovat Isästä syntyneitä.

Tämä on nyt alku, suuri metafyyllinen tausta, kaikelle ilmennykselle. Ja meidän tehtävämme ei suinkaan ole lähteä nyt seuraamaan tämän ilmenemisen kehitystä, aineeseen astumista tai yhä alemmaksi ja alemmaksi tulemistä. Me olemme nyt siinä ajassa, joka käsittää ihmisen fyysisen ilmenemisen tällä planeetalla, sentähden meidän kehityksemme ei kuulu tässä sarjassa seurata monadien ihmeellistä vaellusta kaikkien luonnonvaltakuntien läpi, vaan me olemme tulleet ihmiskuntaan ja olemme nähneet, että jokaisen ihmisen takana on nyt yksi

tähti, monadi. Tämä loistava, kirkas tähti on yhtenä atomina kosmillisen Kristuksen ruumiissa, mutta ihminen on jo pitkä saavutus, ihminen on semmoinen itsetietoinen, tajuinen järkiolento, joka ilmentää sisäistä henkeä eli monadia, jo jollakin tavalla.

Ihmisessä syntyi siis minuuus, ja me olemme näissä esitelmissä seuranneet tätä minuuden kehitystä ja minuuden kehityksen vaiheita pahan probleemin yhteydessä, toisin sanoen noissa suurissa spektaakkeleissa, joita nimitetään taivaallisiksi sodiksi. Ensimmäinen sota oli sota Atlantiksella, jolloin Valkoinen Veljeskunta teki suuren hyväntyön ihmiskunnan hyväksi. Ja nyt voimme vielä lyhyesti valaista tätä apua, jonka muualta tullut veljeskunta antoi, sitä suurta lunastusta, minkä se suoritti ihmiskunnan hyväksi. Voimme katsoa sitä nyt tältä atomiopin kannalta, tämän meidän Kristusatomin kannalta.

Kun ihmisminä oli synnytetty omassa taivasmaailmassaan, oli ensimmäinen apu, minkä Valkoinen Veljeskunta sille antoi, se, että se suojeli sitä minää mustasta magiasta eli pahan ylivallasta. Ihmisminä oli liian lapsellinen, kokematon, voidakseen itse vastustaa pahan houkutuksia, siksi sen piti saada apua. Jos ihminen lankeaa mustaan magiaan, täytyy sen tapahtua hänen omasta vapaasta tahdostaan, ei lumouksesta, houkutuksesta. Siitä täytyi sentähden tuota ihmisminää suojella. Siksi Valkoinen Veljeskunta tuossa ensimmäisessä sodassa pelasti meidän minuudet tästä vaarasta, sai meidät kuin suojeltuun taivaspiiriin, jossa se yhä suojelee niitä pieniä lapsiminuuksia. Ja mitä tämä toiselta kannalta merkitsee? Se merkitsee, että ne kosmillisen Kristuksen ruumiin atomit, jotka aivan kuin ympäröivät ja ilmensivät meidän henkeämme, mondiamme ja jotka olivat siellä äärettömän korkeassa maailmassa – tämä ei tarkoita mitään paikallisuutta, vaan aivan sisäistä, henkistä, moralista – että nämä atomit tuon Valkoisen Veljeskunnan avulla, sen työn avulla, saatettiin laskeutumaan minuuden tasolle ja painamaan leiman minuuksiin, joka siis

merkiksi, että jokaisen ihmisminän yhteyteen liittyi nyt kuva täydellisestä ihmisestä, taivaallisesta ihmisestä. Valkoisilla veljillä oli vanhan kokemuksen nojalla tieto siitä, minkälainen tämä kuva on järkevälle, ajattelevalle minälle. He saattoivat siis painaa leiman ihmisminään. Ja tämä ihmisminässä piilevä Kristuksen ruumiin atomi on se, joka on ihmisminän suuri suojelija, sillä ihmisminä silloin välittömästi tietää, tuntee, tajunnassaan on vaistomaisesti tietoinen siitä, että sillä on päämäärä, sen tehtävä elämässä on tietää, mihin on kehityttävä. Meissä jokaisessa ihmisessä Valkoisen Veljeskunnan työn kautta, joka nyt etenkin fyysisessä maailmassa keskittyi sotaan mustia vastaan, meissä on leimattu Jumalan Pojan kuva, tietoisuus jumalallisesta alkuperästä ja paradiisista. Meidän korkeampi minämme ei olisi osannut pyrkiä sisäisen hengen yhteyteen tullakseen tietoisuuteen oman itsensä päämäärästä, vaan meidän ihmiskuntamme on kaukaisia aikoja sitten, miljoonia vuosia sitten, ollut minuutena tietoinen tästä Jumalan poikuudesta, tästä Jumalan kuvasta, joka on siihen itseensä leimattu. Ajatelkaa, mikä äärettömän suuri työ, savutus, tärkeä saavutus, tämä on, mikä ihmeellinen apu meille ihmisille! Jumalan kuva asuu meidän korkeammassa, sisäisessä hengessämme, jonka luo meillä ei ole vielä mitään pääsymahdollisuuksia sen perästä, kun minuus on syntynyt. Sentähden minuus on lapsellinen, pieni, minuudessa me emme olisi voineet tietää mitään Jumalan Pojasta ja Jumalan Pojan täydellisyydestä ja inhimillisestä päämäärästä. Mutta sen kautta, että siihen leimattiin Jumalan kuva, sen kautta meidän ihmisminämme on siitä lähtien ollut tietoinen omasta päämäärästään. Tämä leimaaminen tapahtui, niinkuin voitte lukea Salaisesta Opista, kun luette manasaputrain työstä ja Valkoisen Veljeskunnan avusta, se tapahtui silloin, kun Valkoinen Veljeskunta saattoi liittää atomin tähän minuuteen.

Nyt te huomaatte ilman muuta, kuinka ontuva meidän kieleemme on, kun puhun atomista. Atomi on meidän

mielestämme hyvin pieni, mutta ei ole kysymys mistään semmoisesta. Se atomi, josta puhun, on kuin Jumalan kuva meissä, mutta kuitenkin se on aineellinen salaisuus, ikuinen salaisuus meissä. Se on muodollinen, se on se, joka antaa muodon, ongelman, meidän tajunnallemme. Sentähden nimitän sitä atomiksi.

Nyt sitten, kun ajattelemme toista taivaallista sotaa, niin teemme taas seuraavan huomion. Tuo atomi, Jumalan kuva, vedetään vielä enemmän alaspäin, inhimilliseen personallisuuteen, mutta tämä Jumalan kuvan eli atomin vetäminen minuudesta personallisuuteen eli astraliruumiiseen ei voinut tapahtua samalla tavalla, kuin tuo ensimmäinen leimaaminen, vaan tämä toinen perustui siihen, että oli tietäjiä, viisaita opettajia, jotka tahtoivat uhrautua ihmiskunnan hyväksi, Salaisen Veljeskunnan kaikki jäsenet ja sitten, kun niitä alkuperäisiä on siirretty muualle tältä planeetalta ja siihen on sitten tullut ihmisiä sijalle, kaikki ne viisaat ihmiset, jotka ovat tahtoneet uhrautua meidän toisten hyväksi, meidän toisten puolesta. Millä tavalla? Ollen opettajina ja esimerkkeinä meille. He opettavat meitä uskonnoissa ja filosofiassa ja kaikella tavalla. He ovat aikojen aamusta lähtien ihmisten kesken vaeltaneet, ilmaantuneet silloin tällöin. Ja aina on ihmisten kesken ollut viisaampia olentoja, jotka ovat uhrautuneet toisten puolesta keskellä tätä aineellista maailmaa, jossa meillä on niin äärettömästi puuhaa, ettemme muista, keitä olemme. Ne opettajat ovat aina muistuttaneet meidän mieleemme, mitä varten olemme täällä ja ketä olemme. Ne ovat hengen ja moraalin suuria opettajia, ne ovat niitä, jotka ovat aina opettaneet, että meidän on puhdistettava tunteemme. Ihmisellä on luontainen taipumus nautintoon, se on seurannut häntä eläinkunnasta. Ja kun hän on elänyt aina aistillisen maailman yhteydessä, hän on kehittänyt kykyjään vapaammiksi ja korkeammiksi, että hän on itsetietoisesti etsinyt nautintoja. Nämä opettajat ovat aina koettaneet opettaa ihmisille: älkää heittäytykö nautintoihin,

paheisiin, synteihin, ymmärtäkää, ketä olette, etsikää tunne-elämässä pyhempitä tunteita, älkää alentuko aistillisiksi olennoiksi, vaan kehittäkää sielullisia, henkisiä tunteita itsessänne. Tietäkää, että kaikista kaunein tunne maan päällä on uskollinen rakkaus. Älkää etsikö nautintoa, vaan oppikaa palvelemaan toisia ja olemaan onnellisia kaikessa ystävyydessä ja avunannossa.

Sillä tavalla ovat nämä viisaat aina opettaneet. He ovat käyneet näkymättömässä maailmassa toista suurta sotaa, ja he ovat opettaneet meitä puhdistamaan astraliruumistamme, kehittämään siinä kauniimpia, korkeampia ominaisuuksia. Ja me olemme siis voineet astralisesti kehittyä, vaikka emme suinkaan kaikki, niin jotkut meistä. Kun meitä on useampia satoja miljoonia sieluja tällä pallolla, niin vaikka kymmenenmiljoonaa niistä olisi kehittynyt sillä tavalla, että ovat puhdistaneet itseään sisäisesti, niin he jo siellä sisäisessä, sielun astralisessa maailmassa ottavat osaa tuohon toiseen taivaalliseen sotaan syntiä ja paheita vastaan kaiken hyvän ja oikeuden puolesta. He ovat silloin ottaneet mukana opettajiensa ja johtajiensa kautta ja avulla ja kanssa vetämässä alas tuota Jumalan kuvaa eli atomia astralimaailmaan, ihmisten tunneruumiiseen. He ovat ensin tietysti saaneet sen omaan itseensä, viisaiden opettajien avulla on se atomi saattanut laskeutua heidän omaan astraliruumiiseensa. Mutta koska näiden opettajien läsnäolo näkymättömässä maailmassa, sekä myös heidän opetuslastensa, on vaikuttanut, että heidän valonsa on loistanut siihen, niin se on loistanut toisiin ihmisiin, ihmiskuntaan, sillä tavalla, että me olemme voineet nähdä, kuinka tuo atomi, Jumalan kuva, on laskeutunut ihmiskuntaan, sen astraliseen luontoon eli tunneruumiiseen. Useimmat ihmiset ovat tietämättömiä siitä yhtä hyvin kuin siitä, että meidän minuudessamme on tuo leima, Jumalan kuva. Mutta jos he vuosituhansien aikana ovat kuunnelleet ja kuulleet opettajien ääntä, niin, niin pian kuin ovat lähteneet etsimään opettajaa, niinkuin vanhassa Indiassa sanottiin, he ovat hyvin

pian tunteneet sisässään sitä kaipausta ylevämpiin ja puhtaampiin tunteisiin, joka on auttanut heitä puhdistamaan omaa astraliruumistaan. Ja he ovat päässeet sitten näkymättömässä maailmassa tajuamaan ihmisen täydellisyyttä, vieläpä näkemään taivaallista ihmistä eli Kristusta.

Siis aina semmoiset ihmiset, jotka ovat kulkeneet suurten opettajien jälessä, he ovat kehittyneet tajuntansa ulkopuolella suuresti ja toisessa maailmassa oppineet näkemään taivaallisen ihmisen, Kristuksen. Heillä ei ole ennen ollut käsitystä siitä, millä tavalla he voisivat saada Kristuksen tähän näkyväiseen maailmaan, mutta näkymättömässä maailmassa ovat Hänet nähneet ja ovat oppineet odottamaan, että tuo täydellinen ihminen tulisi näkyväiseen maailmaan. He eivät ole osanneet vaikuttaa sen asian puolesta, sillä tässä näkyväisessä maailmassa, omassa personallisuudessaan, ovat he ainoastaan olleet tietoisia siitä, että heidän on pyrittävä ylöspäin semmoiseen täydellisyyteen, joka on heidän opettajillaan. Ja he ovat myöskin tunteneet itsessään moralisia, puhdistavia voimia ja tunteneet, että ovat menneet eteenpäin. Mutta tämä eteenpäin meno on useimmissa tapauksissa ottanut semmoisen muodon, että he ovat vetäytyneet pois ihmisten keskuudesta, heidän on täytynyt mennä erakoiksi, askeeteiksi, heidän on täytynyt tulla okkulteiksi ja mystikoiksi, jotka sieltä yksinäisyydestään ovat auttaneet ihmisiä näkymättömässä maailmassa ajatuksilla ja tunteilla. Tänäpäivänä se tie on vielä olemassa, ja ihmiset kulkevat sitä tietä.

Niinkuin voimme sanoa, että ensimmäinen sota taivaassa ja Valkoisen Veljeskunnan ensimmäinen apu poisti kuoleman meidän minuudeltamme, koska se olisi kulkenut kohti kuolemaa, jos se olisi langennut mustaan magiaan, niin tämä toinen sota poisti kuoleman näkymättömässä maailmassa, koska se kasvattaa ihmisessä semmoisen tietoisuuden, joka antaa hänen elää fyysillisen kuoleman jälkeen itsetietoisena olentona ja sitten syntyä jälleen maailmaan muistaen ennen olleensa olemassa. Se on ollut kuolemattomuuden, kuoleman voittamisen, ihanne

satojatuhansia vuosia. Meillä on idässä kuvaava esimerkki. Te olette kaikki lukeneet siitä, että Tibetissä on kaksi päälaamaa, dalai-laama ja tashi-laama. Jos dalai-laama on enemmän poliittinen, ulkonainen hallitsija, niin tashi-laama on sisäinen hallitsija, paavi. Ja te olette myöskin lukeneet, että nämä laamat ovat aina saman hengen eli ihmisyksilön jälleensyntyviä. Aina, kun laama lähenee kuolemaansa, hän sanoo lähimmille ystävilleen, että hän tulee pian kuolemaan, mutta syntyy jälleen siihen ja siihen ihmislapseen. Ja hän mainitsee heille merkit, joista tuo lapsi tunnetaan. Ja noiden ystävä-laamojen täytyy usein mennä kaukaisiin kyliin, ennenkuin löytävät sen lapsen, johon laama on syntynyt. Ja tavallisesti on niin, että kun he menevät etsimään sitä lasta, niin heidän on vietävä mukanaan vanhan laaman joitakuuta esineitä, kuten rukousnauha, teekuppi ja muita samanlaisia esineitä myös. Ja kun he lopulta löytävät tuon lapsen – se lapsi saattaa olla viikon, kuukauden tai jo vuodenkin vanha – niin he asettavat tuon lapsen koetukselle. He tuovat tuon lapsen eteen kaikki nuo tavarat, joita ovat tuoneet mukanaan. Ja merkkinä siitä, että tuo lapsi on jälleensyntynyt vanha laama, on se, että lapsi erehtymättä tarttuu niihin esineisiin, jotka kuuluivat vanhalle laamalle, siis hänelle itselleen edellisessä ruumiissa. Tästä on mitä jännittävimpiä kertomuksia, ja ne eivät ole mitään satuja. Meillä on Marco Polosta lähtien semmoisia kertomuksia, kaikkien niiden, jotka ovat päässeet Tibetiin asti. Meillä on tänäpäivänäkin kertomuksia muutamilta tutkijoilta, jotka ovat itse saaneet nähdä nuo asiat, ja he tunnustavat kaikki seisoneensa hämmästyneinä tuon mysterion edessä ymmärtämättä sitä. Ja tuon lapsen pitää itseasiassa myös sanoa jotain, oli hän vasta vaikka muutamien viikkojen vanha. On kumoamattomia todistuksia siitä, että se määrätty henki, joka asui tuossa laamassa, on nyt jälleensyntynyt tuohon lapseen. Ja niin on sama salaperäinen, kehittynyt ihminen aina tuolla hallitsijaistuimella. Sven Hedin, ruotsalainen matkailija, sai muutamia vuosia sitten tavata ja valokuvata tashi-laaman, ja hän kertoo, että se oli hänen

elämänsä korkein, merkillisin kokemus. Hän ei olisi voinut ajatella ja aavistaa, että maan päällä on jotain niin suloista olemassa, kuin tuo tashi-laama. Hänen ilmeensä olivat niin lämpimät, rakkautta uhkuvat, sanat niin viisaat, tiedot niin laajat, vaikka hän oli vielä nuori, että se oli aivan uskomatonta. „En voi koskaan häntä unohtaa“, kirjoittaa Hedin. Hedin ei teorettisoi sen enempää, mutta hänen pieni kertomuksensa on omiaan vahvistamaan sitä uskoa, mikä on kaikilla itämaalaisilla Tibetissä, että tashi- ja dalai-laamat ovat määrätyn hengen jälleensyntymiä.

Mainitsin tämän, koska se oli kuvaava esimerkki meille siitä, millä tavalla voidaan kuolema voittaa kuolemantakaisessa elämässä, että saavutetaan kuolematon, itsetietoinen personallisuus näkymättömässä maailmassa ja sitten syntyä tänne uudestaan ja uudestaan, kun se tahto on aina välittömässä yhteydessä fyysillisen maailman kanssa. Se on korkein saavutus toisessa taivaallisessa sodassa.

Nyt tulemme kolmanteen taivaalliseen sotaan, siihen lunastustyöhön, jonka Jeesus Kristus suoritti ja siihen, millä tavalla se on yhteydessä tämän atomin kanssa. Kuten jo äsken sanoin, niin Valkoisen Veljeskunnan piirissä aina aikojen aamusta lähtien tai ainakin tämän toisen sodan aikana on yhtä mittaa odotettu sitä hetkeä, jolloin syntyisi ihminen, joka saisi Jumalan kuvan maan päälle, joka saisi atomin, siis Kristuksen ruumiin atomin fyysilliseen maailmaan, fyysilliseen ruumiiseen. Sitä on odotettu, sillä se on kolmas etappi kuoleman voittamisessa, se etappi, joka ei tee kuolemattomuutta enää ainoastaan kuolemattomuudeksi näkymättömässä maailmassa, vaan joka voittaa myös tämän näkyväisen maailman ja tekee ihmisen kuolemattomaksi kerta kaikkiaan kaikissa maailmoissa, niin että ihmisen ei tarvitse syntyä jälkeen, kuten ei Buddhakaan synny, mutta ei sillä tavalla, että ihminen jää Nirvanaan tai Nirvanan kynnykselle, vaan että ihminen tulee koko tämän maailman herraksi, näkyvän ja näkymättömän, niin että hän

voittaa kuoleman kokonaan. Hänellä on yksi ruumis vaan, se ruumis on itsessään sekä näkyväinen että näkymätön. Se on juuri tuo Kristuksen ruumiin atomi, jonka hän on elävöittänyt ja tehnyt omakseen. Tämän työn suoritti Jeesus Kristus. Jeesus sanoo yhdessä vertauskuvassa: „On kätkeyty aarre, helmi, peltoon. Kun eräs mies kuuli siitä helmestä, hän meni ja möi kaikki, mitä hänellä oli, voidakseen ostaa pellon.“ Siinä on kuvattu usko meidän fyysillisen elämämme salaisuus nyt Kristuksen jälkeen. Jeesus Kristus sai tuon atomin laskeutumaan tähän fyysilliseen maailmaan, omaan ruumiiseensa. Häneen tuli siis Jumalan Poika, Jumalan kuva, täydellisesti, Hän tuli kosmilleksi Kristukseksi tässä maan päällä, ja sen kautta Hänen atominsa, Hänen kosminen Kristus-minuutensa, sai loistaa kaikkiiin, ja samalla se veti koko ihmiskuntaan tuon Jumalan kuvan, atomin, niin että Jeesuksen Kristuksen työn kautta on kaikissa ihmisissä nyt tuo helmi eli täydellisyyden siemen, Jumalan Poika, kaikissa ihmisissä heidän fyysillisessä olemuksessaan, sydämessään. Ja sentähden Jeesus Kristus avasi aivan uuden tien, Hän mullisti koko meidän suhteemme jumalanvaltakuntaan. Hän sanoo: „Nyt on jumalanvaltakunta teidän keskellänne, nyt on jumalanvaltakunta lähestynyt. Muuttakaa mielenne, nyt tulkaa sisälle jumalanvaltakuntaan, teillä on kaikilla mahdollisuus siihen fyysillisessä päivätajunnassa.“ Useimmat ihmiset eivät tiedä tästä, eivät suinkaan tunne, että heillä on tuo kallis helmi heidän omassa fyysillisyydessään, eivät osaa siihen uskoa. Mutta se on jokaista lähellä, lähempänä kuin koskaan ennen.

Tämä on se kolmas lunastus eli lunastuksen viimeinen huippu, kolmas puoli, jota Uusi Testamenttikin tarkoittaa, kun se sanoo: „Te olette kalliisti ostetut.“ Sen kautta, että Jeesus Kristus suoritti oman työnsä, kosminen Kristus saattoi laskeutua tähän näkyväiseen ihmiskuntaan. Nyt on Kristus meidän jokaisen sydämen ovella. Ennen oli Kristus näkymättömässä maailmassa vain. Useimmille ihmisille Kristus on vieläkin tajuttavampi sillä tavalla, mutta monet ovat kutsutut, harvat ovat valitut. Mutta

ainakin kutsuille, valituille, on tuo mahdollisuus tulla kosmillisen Kristuksen yhteyteen fyysisessä päivätajunnassa. Tämähän merkitsee silloin sitä, että me voimme tässä fyysisessä päivätajunnassa kehittyä näkemään Jumalan Pojan täydellisyyden, inhimillisen täydellisyyden, sen päämäärän, jota kohti kuljemme, sen tehtävän, joka meille ihmisille on annettu. Tähän tarvitaan vain mielenmuutos eli kääntyminen. Kun me käännyimme ja muutamme mieleemme, niin me voimme tajuta ja nähdä, mitä varten olemme olemassa, voimme nähdä Jumalan Pojan täydellisyyden, Jumalan kuvan, päivätajunnassamme. Ja silloin me voimme lähteä kulkemaan sen toteuttamista kohti ja silloin myöskin saamme tuntea, että kosmillisen Kristuksen voima meihin laskeutuu Jeesuksen Kristuksen avulla ja välityksellä. Me emme silloin ole turvattomia ja yksinäisiä ja heitettyjä oman onnemme nojaan. Me emme voi mitään omalla voimallamme, vaan sen vapahtajan voimalla, joka on meissä. – Tämä on se kokemus, joka on nyt jokaisen ihmisen edessä, jokaiselle ihmiselle mahdollinen.